

Jindřich Kulhavý: Měl jsem hrozný sen a mám jednu otázku...

- CZ24 News | 10. března 2024

ČESKO / UKRAJINA: Skoro každý z nás denně přichází do styku s ukrajinskými migranty. Pracujete li v obchodu, stavebnictví či na úřadu rozdávajícím různé sociální dávky, máte kolem sebe koncentraci šišlajících cizinců snažících se aspoň trochu mluvit česky, tak ještě vyšší. A jistě mezi nimi vnímáte rozdíly. Jsou tu pracovití a šikovní lidé, dokonce i poctiví, dále jsou mezi nimi arogantní a vychytralí, nakonec úplní zmetci. Absolutní většina z nich nějakým způsobem porušuje různé české zákony, k čemuž jsou naše úřady velmi tolerantní. Co projde Ukrajincům, o tom se domorodcům může jen zdát. Platí to pro trestně-právní záležitosti, daňové a sociální úřady, dopravní policii, ale i pro tu pořádkovou.

V mém snu šlo vše ještě dále a docházelo mi v něm, že jsme postupně vytlačováni z prostředí, ve kterém jsme žili. Ukrajinci tu skupují pozemky, domy, byty, zakládají společnosti, mají svého ukrajinského protektora, no spíše rovnou dva. Tedy Petry Pavla a Fialu. Ten první shání munici proti Rusům a ten druhý mu na ni z velké části poskytne finanční prostředky odcizené českým občanům, a to i budoucím generacím, pokud tady ještě budou žít. Protože když nebude mít kam sáhnout, prostě nás opět o něco více zadluží. Dále se mi zdálo, že jsem se rozhodl odejít z této země. Píše se to těžce, miluji místo, ze kterého pocházím a pamatuji období, kdy se tu žilo dobře. Každá etapa mého života přinášela krásné i složité. Ovšem ta pohoda se vytratila a šílenství kolem nás už je přespříliš. Konec snu byl opuštěním sídla společnosti, jejíž jsem podstatnou součástí a cesta do neznáma. Přišlo probuzení a s ním otázka, kam jsem chtěl vlastně jít? Ještě jsem si stačil uvědomit aroganci, se kterou se k nám svým bývalým zaměstnavatelům chovali noví ukrajinští majitelé té nemovitosti a jak chrastili penězi určenými na rozšíření sídla. Nejen v tom snu dávali najevo, kdo je tady doma.

Ukrajinci u nás nejsou jediným problémem. Jsem Evropan a měl jsem to tu rád. Přestože jsem hodně cestoval, třeba i dojel na motorce do Indie, nikdy mne nelákala návštěva USA nebo Nového Zélandu. A mám to tak dosud. Nesnáším přehnané autority typu podprůměrně inteligentního a velmi aktivního policisty určujícího mi, jak mám dodržovat zákony, které považuji za zcestné. Těch je plná Amerika a bohužel si z nich vzor berou i ti naši, viz chování primitiva nutícího traktoristu ukončit činnost před Strakovkou. Dej pitomcovi funkci a on ji dokáže násobit. Samozřejmě to neplatí pro všechny policisty, ale... rozkaz je rozkaz. Snaha menšiny ovládat většinu pomocí nařízení a vymahačů poslušnosti je dlouhodobý vlhký sen elit, který se mění v realitu. Ukázkou jsou šílené daně, ale třeba i dění kolem motorismu. Automobily se staly bezedným zdrojem peněz a navíc nástrojem zneužitým k „buzeraci“ jejich uživatelů. Omezování maximální rychlosti všude a za každou cenu je toho ukázkou. Proč se staví dálnice, když na nich můžete jezdit něco málo přes „stovku“, autem zkonstruovaným minimálně na dvojnásobek? Tvrdit, že ho všichni nedokážou bezpečně ovládat vybízí k otázce, jak je tedy možné, že mají řidičský průkaz na stejný typ vozidla? A co instalace hlídačů přímo do aut? Už teď nás sledují od okamžiku nasednutí.

K této problematice včetně dalších šíleností v dopravních zákonech dělajících z většiny řidičů neschopné pitomce a zároveň investory do státu bychom mohli polemizovat dlouho. Jisté je, že ovce budou spokojeně bučet při třicítce ve městě a milovníci aut si zase klepat na hlavu ve chvíli, kdy policisté měří rychlost na místech, kde jde pouze o systematické vybírání pokut. K dokonalosti to dotáhnutí v pološíleném Rakousku, kde už nerespektují vůbec nic a jsou nadrženi na zabavování soukromého majetku. Rakušané jsou ukázkou toho, kam se lze zelenáním mozku dopracovat. A protože příklady táhnou, očekávejme tuto epidemii brzy po celé Evropě. Ostatně Great Reset jdoucí

společně ruku v ruce s Green Dealem jsou skutečně cestou k tomu, jak nás připravit o vše. Auta, domy, zahrady, pole, potraviny, svobodu. A tím se vracím k mému snu. Evropa přestává být místem vhodným k životu. Viníci této situace si začínají uvědomovat, kam to dovedli, ovšem nechtějí se vzdát svého luxusu, zároveň vědí, že je to vše neudržitelné. Pohár trpělivosti přeteče a lidé je pochytají a potrestají. Vzpomeňme na rumunského vládce Ceausesca a jeho konec. Leyenová, Schwab, ale i Fiala, Pekarová Adamová a třeba Rakušan si říkají o to samé. Proto odzbrojují a omezují Evropany. A zároveň je pro ně možným východiskem jimi tak žádaná válka. Schovat za ni všechny průšvihy a v podstatě nechat zemřít všechny oponenty. Krátkozraké, ale v dané situaci účinné.

Zpět opět k mému snu. V něm jsem se rozhodnul odejít někam daleko a i po probuzení přemýšlel kam. Prioritou byla občanská svoboda, bezpečnost celé rodiny, přijatelné klima a možnost se beztretně posadit za volant (opravdu auta miluji). Tedy to, co jsem tu vnímal aspoň relativně na začátku devadesátek. Vzal jsem si mapu světa a hledal takovou oblast s přáním opustit šílenství, které se pro Evropu stalo normou. Jistě, jih Španělska, Itálie, Řecko jsou krásná místa, ale pořád jde o součást panství ovládaném pomatenci. Tím ta možnost 9padla. Bohužel jsem nenašel vhodnou náhradu. Dokážu pochopit lidi toužící po životě jinde. Třeba v Rusku, i když pozitivní vývoj v něm bude hodně záviset na tom, kdo jednou nahradí Vladimíra Putina. Plno lidí utíká do tepla, což je vcelku logické. Ale kde je ta svoboda, bezpečnost, na které jsme byli zvyklí? Kde budu moct mít radost z auta a jízdy v něm? A vést k tomu samému i své děti a vnoučata bez nutnosti používat platební kartu, bez rizika stálého odposlechu mobilního telefonu či bez dohledu všude přítomných kamer? Ten sen nemá dobrý konec. Takové místo už neexistuje. Nebo Vás napadá, kde se dá ještě žít a svobodně dýchat?

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)